

2081963

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

rognr.: Awb 08/39515 VRONTN AM (vovo) en Awb 08/39512 VRONTN AM (beroep)
Awb 08/39524 VRONTN AM (vovo) en Awb 08/39522 VRONTN AM (beroep)

uitspraak van de voorzieningenrechter

inzake

geboren op
van Colombiaanse nationaliteit,
IND dossiernummer 0510.10.0028,
verzoeker in zaak nummer 08/39515,

en

2.
geboren op 11 1985,
van Colombiaanse nationaliteit,
IND dossiernummer 0510.10.0020,
verzoeker in zaak nummer 08/39524,
tezamen aan te duiden als verzoekers,
gemachtigden: mrs. A.W. Eikelboom en M.F. Wijngaarden, beiden advocaat te Amsterdam;

tegen

DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. M.B.Y. Vet, ambtenaar ten departemente.

1. Proceesverloop

Op 30 oktober 2008 hebben verzoekers een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel ingediend. Bij besluiten van 5 november 2008 heeft verweerder de aanvragen in een Aanmeldcentrum (AC) afgewezen. Bij brieven van 5 november 2008 is daartegen beroep ingesteld en is tevens verzocht om een voorlopige voorziening.

De verzoeken zijn ter zitting van 21 november 2008 behandeld. Verzoekers zijn daarbij verschenen, bijgestaan door hun gemachtigden. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

Ingevolge artikel 8:81 Awb kan, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld, door een partij in de hoofdzaak aan de voorzieningenrechter van de rechtbank een voorlopige voorziening worden gevraagd.

De voorzieningenrechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van de verzoeker in afwachting van de beslissing op het beroep moet worden verboden.

Indien de voorzieningenrechter na de behandeling ter zitting van een verzoek om een voorlopige voorziening van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, kan hij, ingevolge artikel 8:86 Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), onmiddellijk uitspraak doen in de bij de rechtbank aanhangige hoofdzaak.

Aangezien verweerder de aanvragen heeft afgewezen in het AC dient tevens beoordeeld te worden of de aanvragen op zorgvuldige wijze binnen 48 uur zijn afgedaan.

De voorzieningenrechter stelt vast dat het in de onderhavige procedures de beoordeling betreft van verzoekers herhaalde aanvragen. De eerste asielaanvragen dateren van 10 oktober 2005. Bij besluiten van 5 april 2006 zijn deze aanvragen afgewezen. De hiertegen ingestelde beroepschriften zijn bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, op 30 juli 2007 gegrond verklaard. De door verweerder ingestelde hoger beroepen zijn bij uitspraak van de Afdeling bestuursrechtpraak van de Raad van State (hierna: ABRS), op 12 augustus 2008 gegrond verklaard. Hierbij zijn de uitspraken van de rechtbank vernietigd en de beroepen tegen de besluiten van 5 april 2006 ongegrond verklaard zodat deze besluiten in rechte zijn komen vast te staan.

Op grond van artikel 4:6 Awb is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzend besluit een nieuwe aanvraag wordt gedaan. De voorzieningenrechter dient zelfstandig te beoordelen of zich na het eerdere besluit dergelijke nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden hebben voorgedaan, die tot heroverweging noopten. Het maakt daarbij geen verschil of verweerder deze aanvraag inhoudelijk heeft beoordeeld, omdat buiten de aanwending van ingevolge de wet openstaande rechtsmiddelen eenzelfde geschil niet ten tweede male aan de rechter kan worden voorgelegd. Slechts onder bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden kan noodzaak bestaan om deze in het nationale recht neergelegde procedureregels niet tegen te werpen (uitspraak Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998, in de zaak Bahaddar tegen Nederland, JV 1998/45 en ABRS 11 augustus 2004, AB 2004/406).

Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), behoorden te worden aangevoerd. Dit geldt tevens voor bewijstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve, gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat berust.

Ter onderbouwing van hun herhaalde asielaanvragen hebben verzoekers een beroep gedaan op artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staalozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Definitierichtlijn). Zoals hiervoor al is overwogen, zal de voorzieningenrechter in het licht van artikel 4:6 Awb allereerst zelfstandig moeten beoordeelen of dit een novum is in de zin van artikel van dat artikel. Miertoe dient te worden beoordeeld of artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn is te beschouwen als een voor verzoekers relevante wijziging van het recht. Dat verweerder daar vanuit is gegaan en de asielaanvragen inhoudelijk heeft beoordeeld, doet hier niet aan af.

De voorzieningenrechter stelt vast dat de implementatietermijn van de Definitierichtlijn is verstreken op 10 oktober 2006 en dat verzoekers vanaf dat moment een beroep konden doen op artikel 15, aanhef en onder c, van deze richtlijn. Dit betekent dat verzoekers pas na de besluiten van 5 april 2006 waarbij hun eerdere asielaanvragen zijn afgewezen een beroep konden doen op deze bepaling. In deze situatie wordt volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) artikel 4:6 Awb niet tegengeworpen, ook al zijn de nieuwe en feiten en omstandigheden, waarop in het kader van een herhaalde asielaanvraag een beroep wordt gedaan, opgekomen tijdens de beroepsfase in de vorige procedure. De voorzieningenrechter verwijst in dit verband naar de uitspraak van de ABRS van 12 mei 2003, LJN: AH8554.

Zoals volgt uit bestendige jurisprudentie van de ABRS (onder meer de uitspraak van 19 september 2008, 200705250/1) is artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn voor de vreemdeling slechts relevant, indien hij heeft aangetoond dat ten tijde van de totstandkoming van het besluit sprake was van een binnenlands gewapend conflict in het deel van het land, van waaruit hij afkomstig is, dan wel dat op dat moment in dat deel sprake was van gevolgen voor hem van een elders in dat land bestaand gewapend conflict.

Uit de bestreden besluiten blijkt dat verweerder zelf aanneemt dat ten tijde hier van belang in de geboortestreek van verzoekers, Valle del Cauca, sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Zo overweegt verweerder in het ten aanzien van verzoeker 1 genomen besluit van 5 november 2008 (pagina 5) dat "er in het departement Valle del Cauca in Colombia wel sprake is van een gewapend conflict (...)". Gelet hierop vallen verzoekers onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, zodat deze bepaling voor hen een relevante wijziging van het recht is en dus een novum in de zin van artikel 4:6 Awb.

Verweerder heeft de asielaanvragen van verzoekers niet afgewezen omdat er geen sprake is van noxa in de zin van artikel 4:6 Awb, maar omdat, kort gezegd, de in artikel 29 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) genoemde gronden voor verlening van een verblijfsvergunning aiel niet op verzoekers van toepassing zijn en - hier gaat het om in de onderhavige geschillen - verzoekers aan artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn geen verblijfsrecht kunnen ontlenen. In het bijzonder stelt verweerder zich primair op het standpunt dat deze bepaling geen aanvullende bescherming biedt naast artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000, zodat met de toetsing aan artikel 29 Vw 2000 reeds aan artikel 15, aanhef en onder c, Definitierichtlijn is getoetst. Subsidiair stelt verweerder zich op het standpunt dat verzoekers zich niet op deze bepaling kunnen beroepen, omdat er geen sprake is van een geloofwaardig asielaanvraag. Ten slotte stelt verweerder zich (meer subsidiair) op het standpunt dat, voor zover er vanuit moet worden gegaan dat er sprake is van een gewapend conflict in Valle del Cauca, verzoekers zich elders in Colombia kunnen vestigen.

Verzoekers hebben ter onderbouwing van hun verzoeken om voorlopige voorziening en beroepen, samengevat weergegeven, het volgende aangevoerd.

Artikel 15, aanhef en onder c, Definitierichtlijn biedt aanvullende bescherming en kan dus niet gelijk worden gesteld met artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000. De al dan niet geloofwaardigheid van het asielverzoek is in casu niet relevant, waarbij in aanmerking moet worden genomen dat verweerder de nationaliteit en de geboortestad van verzoekers wel geloofwaardig heeft geacht. Van een vestigingalternatief kan geen sprake zijn. Uit het Algemeen Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken over Colombia van september 2008 (hierna: ambtsbericht Colombia) blijkt immers dat er sprake is van een dynamisch conflict in Colombia. Hieruit kan derhalve niet worden afgeleid dat er veilige gebieden in Colombia zijn. Bovendien dient er sprake te zijn van een wijziging van omstandigheden ten goede die ingrijpend is en van niet voorbijgaande aard voordat er sprake kan zijn van een veilig vestigingalternatief, maar hiervan is geen sprake.

In artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 is bepaald dat een verblijfsvergunning kan worden verleend aan de vreemdeling die aannemelijk maakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Ingevolge artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Volgens artikel 2, aanhef en onder a, van de Definitierichtlijn wordt in de richtlijn verstaan onder 'persoon die voor de subsidiaire-beschermingsstatus in aanmerking komt': een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, eerste en tweede lid, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

Artikel 8 van de Definitierichtlijn luidt als volgt:

"binnenlandse bescherming

1. Als onderdeel van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming kunnen de lidstaten vaststellen dat een verzoeker geen behoefte heeft aan internationale bescherming, indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

2. Bij de beoordeling of een deel van het land van herkomst aan de in lid 1 genoemde voorwaarden voldoet, houden de lidstaten bij hun beslissing over het verzoek rekening met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.

3. Lid 1 kan van toepassing zijn ondanks het feit dat er technische belemmeringen bestaan om terug te keren naar het land van herkomst."

Volgens artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn bestaat ernstige schade uit ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

Bij verwijzingsuitspraak van 12 oktober 2007 (LJN: BG5211) heeft de ABR5 aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het Hof) prejudiciële vragen gesteld die betrekking op de vraag of artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn aldus dient te worden uitgelegd dat die bepaling uitsluitend bescherming biedt in een situatie waarop ook artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd in de jurisprudentie van het EHRM, betrekking heeft, of in vergelijking met artikel 3 van het EVRM een aanvullende of andere bescherming biedt, welke laatste uitleg blijkens rechtsoverweging 2.8.5. van genoemde uitspraak door de ABR5 eveneens mogelijk wordt geacht. Dit betekent dat vooralsnog niet vaststaat dat met de toetsing aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 ook getoetst is aan artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Reeds om die reden ontbeert verweerders primair standpunt naar het oordeel van de voorzieningenrechter een onvoldoende draagkrachtige motivering.

Ditselfde geldt naar het oordeel van de voorzieningenrechter voor verweerders subsidiaire standpunt dat in zoverre verband houdt met het primaire standpunt, zo heeft verweerders gemachtigde ter zitting kenbaar gemaakt, dat de omstandigheid dat verzoekers geen aanspraak kunnen maken op een verblijfsvergunning asiel op de b-grond van artikel 29 Vw 2000, omdat het asielrelaas ongeloofwaardig is bevonden, met zich brengt dat verzoekers ook geen geslaagd beroep kunnen doen op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. In dit verband acht de voorzieningenrechter vooral van betekenis dat uit rechtsoverweging 2.5 van de hiervoor genoemde verwijzingsuitspraak van 12 oktober 2007 valt af te leiden dat de zaak die de ABR5 reden heeft gegeven om prejudiciële vragen aan het Hof voor te leggen eveneens een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas betrof. Verder ziet de voorzieningenrechter in de omstandigheid dat het bepaalde in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn het element ernstige en individuele bedreiging bevat geen reden om te oordelen dat een ongeloofwaardig relaas reeds aan verkrijging van bescherming op grond van dat artikel in de weg staat. De voorzieningenrechter wijst er ten slotte nog op dat verweerder wel geloofwaardig heeft gezocht dat verzoekers de Colombiaanse nationaliteit hebben en afkomstig zijn uit de provincie Valle del Cauca. Aldus is ook verweerders subsidiaire standpunt onvoldoende draagkrachtige gemotiveerd.

Ten aanzien van het meer subsidiaire standpunt van verweerder overweegt de voorzieningenrechter het volgende.

Uit artikel 8, eerste lid, van de Definitierichtlijn volgt dat voor de vaststelling dat verzoekers geen behoefte hebben aan internationale bescherming, omdat er, kort gezegd, een binnenlands vestigingsalternatief is, in ieder geval is vereist dat voor verzoekers in een ander deel van Colombia dan Valle del Cauca geen reëel risico op ernstige schade bestaat. Het is aan verweerder om aan te tonen waar in Colombia (in welk deel) aan deze voorwaarde wordt voldaan. In aanmerking genomen dat in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn is bepaald waaruit ernstige schade bestaat, betekent dit, gelet ook over de inmiddels door de ABR5 gevormde jurisprudentie over deze bepaling, dat verweerder - in ieder geval - zal moeten aantonen dat er een deel van Colombia is waar geen gewapend conflict plaatsvindt tussen de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land en (een) andere georganiseerde gewapende groep(en) met een verantwoordelijk bevel die het grondgebied van dat land gedeeltelijk beheert op een zodanige wijze dat zij in staat is aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land.

Bij de beoordeling of een deel van Colombia aan deze voorwaarde voldoet, zal ingevolge het tweede lid van artikel 8 van de Definitierichtlijn (ook) rekening moeten worden gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van verzoekers ten tijde van de beslissingen op hun asielaanvragen.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter geven de bestreden besluiten er geen blijk van dat zorgvuldig onderzoek is gedaan naar de vraag of een deel van Colombia voldoet aan de in het eerste lid van artikel 8 van de Definitierichtlijn gestelde voorwaarde(n), rekening houdend met de in het tweede lid van dit artikel genoemde factoren. Uit die besluiten maakt de voorzieningenrechter op dat verweerder in het kader van het onderzoek dat is verricht naar aanleiding van de asielaanvragen van verzoekers het ambtsbericht Colombia (van september 2008) heeft geraadpleegd en verzoekers heeft gehoord, doch gelet op de complexe situatie in Colombia - volgens het ambtsbericht is daar sprake van een dynamisch conflict - acht de voorzieningenrechter dat in het onderhavige geval onvoldoende. Hierbij tekent de voorzieningenrechter aan dat het ambtsbericht Colombia de periode van januari 2006 tot en met juni 2008 beslaat en dus niet ziet op de - van belang zijnde - actuele situatie in Colombia.

De voorzieningenrechter is voorts van oordeel dat met de vermelding in het ten aanzien van verzoeker 1 genomen besluit van 5 november 2008 van enkele algemene noties uit het ambtsbericht Colombia en de verwijzing naar de verklaring van verzoeker 1 dat familieleden zich elders in Colombia hebben gevestigd en daar geen problemen meer hebben ondervonden niet is aangetoond dat een deel van Colombia voldoet aan de in artikel 8, eerste lid, van de Definitierichtlijn genoemde voorwaarde(n), rekening houdend met de in het tweede lid van dit artikel genoemde factoren, nog geheel daargelaten dat in dat besluit niet een specifiek deel van Colombia wordt genoemd waar voor verzoekers geen reëel risico bestaat op ernstige schade, in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, van deze richtlijn. Hetzelfde geldt voor het ten aanzien van verzoeker 2 genomen besluit van 5 november 2008, waar slechts wordt volstaan met een algemeen verwijzing naar het ambtsbericht Colombia. Daargelaten dat dit ambtsbericht, zoals hiervoor is opgemerkt, niet ziet op de actuele situatie in Colombia, is naar het oordeel van de voorzieningenrechter op basis daarvan niet met zekerheid vast te stellen dat er een deel van Colombia is waar voor verzoekers geen reëel risico bestaat op ernstige schade, in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, met inachtneming van de in artikel 8, tweede lid, van deze richtlijn genoemde factoren.

Daarnaast wijst de voorzieningenrechter er nog op dat volgens het in paragraaf CA/2.2 Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna Vc 2000) neergelegde beleid van verweerder over, kort gezegd, eventuele vestigingsopties binnen het land van herkomst - voor zover dit beleid al van toepassing is als het gaat om artikel 8 van de Definitierichtlijn - pas in redelijkheid van de vreemdeling kan worden verwacht dat hij zich elders in het land van herkomst begeeft, als er een gebied is waar de vreemdeling geen gevaar loopt en waar de veiligheid bestendig is. Nu in het ambtsbericht Colombia is vermeld dat er sprake is van een dynamisch conflict en mede in aanmerking genomen de in paragraaf 2.3.2 beschreven veiligheidssituatie per regio, moet worden betwijfeld of er een deel van Colombia is aan te wijzen waar de veiligheid bestendig is.

Uit het voorgaande volgt dat de besluiten van 5 november 2008 niet met de vereiste zorgvuldigheid zijn genomen en niet op een voldoende draagkrachtige motivering berusten, zodat deze besluiten zullen moeten worden vernietigd wegens strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 Awb. Voorts volgt uit hetgeen hiervoor is overwogen dat de asielaanvragen van verzoekers zich niet leenden voor afdoening in een AC.

Zaaknummer: Awb 08/39515 VRONTN AM & Awb 08/39512 VRONTN AM
Awb 08/39524 VRONTN AM & Awb 08/39522 VRONTN AM blad 7

Omdat nader onderzoek niet tot een andere uitkomst zal leiden, zal de voorzieningenrechter, met toepassing van artikel 8:86 Awb de beroepen gegrond verklaren en de verzoeken om een voorlopige voorziening afwijzen.

Tevens acht de voorzieningenrechter het, gelet op het bepaalde in artikel 8:75 Awb, billijk verweerder te veroordelen in de kosten die verzoekers redelijkerwijs hebben moeten maken in verband met de behandeling van hun beroepen en voorlopige voorzieningen. Dit betroffen de kosten van beroepsmatig verleende bijstand ad € 966,-, waarbij de voorzieningenrechter in aanmerking neemt dat het om samenhangende zaken gaat als bedoeld in artikel 3 van het Besluit proceskosten bestuursrecht. Van dit bedrag komt aan verzoekers ieder de helft toe.

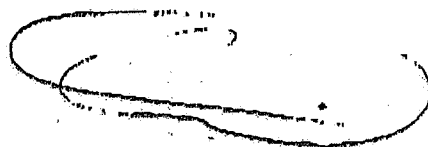
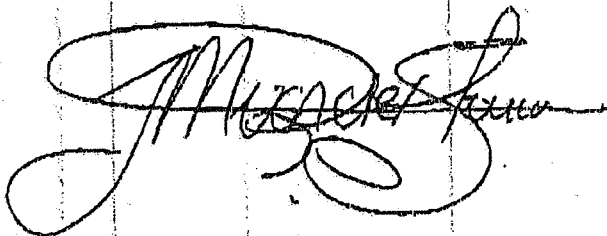
Beslist wordt derhalve als volgt:

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- verklaart de beroepen met de nummers 08/39512 en 08/39519 gegrond;
- vernietigt de besluiten van 5 november 2008;
- bepaalt dat verweerder nieuwe besluiten op de asielaanvragen van verzoekers neemt met inachtneming van deze uitspraak;
- wijst de verzoeken om een voorlopige voorziening met de nummers 08/39515 en 08/39524 af;
- veroordeelt verweerder in de door verzoekers gemaakte proceskosten, begroot op € 966,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden die deze kosten aan verzoekers moet voldoen.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.F. Claessens en in tegenwoordigheid van J.M. van der Stouws als griffier in het openbaar uitgesproken op 28 NOV 2008

Tegen deze uitspraak, voorzover daarbij in de hoofdzaak is beslist, kunnen partijen binnen één week na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 28 NOV 2008

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE